

מ"ת 21861/02/17 - מדינת ישראל נגד סולומון וורקנר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 21861-02-17 מדינת ישראל נ' וורקנר(עציר)

לפני	כבוד השופט גרשון גונטובניק
מבקשת	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד הדר צור
נגד	סולומון וורקנר (עציר)
משיבים	ע"י ב"כ עו"ד ירוסלב מץ

החלטה (ראיות לכאורה)

לפני בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים.

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום, המייחס לו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (עבירה על סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**))(הנסיבה המחמירה היא נשיאת נשק קר ושימוש בו)).

2. כתב האישום מגולל אירוע דקירה. ביום 4.2.17, עובר לשעה 05:51 לפנות בוקר, שהה הנדקר (להלן: **המתלונן**) במועדון בתל-אביב יפו. גם המשיב שהה אותה עת במועדון. המשיב פנה למתלונן, לחץ ידו בחוזקה, שאל אותו "מה **הולך גבר, הכל בסדר**"? ונענה בתשובה ש"הכול בסדר". לאחר מכן, יצא המשיב מהמועדון והמתין למתלונן בתחנת דלק סמוכה, כשהוא חמוש בסכין אותה הסתיר בידו הימנית. המתלונן יצא מן המועדון והתקדם לתחנת הדלק. כשהמתלונן התקרב למשיב, האחרון הניף סכין לעברו, דקר אותו בחזהו בצד ימין, וגרם לו לחבלות שונות. בתגובה לכך, המתלונן הכה את המשיב בראשו באמצעות בקבוק בירה שהחזיק בידו. כתוצאה ממעשיו המתוארים של המשיב נגרמו למתלונן חבלות שונות (ראו בפסקה 7 לכתב האישום). המבקשת ציינה בכתב האישום כי קיימת אפשרות לפיה בית המשפט יתבקש להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, אם יורשע.

3. החלטתה זו תוקדש לבחינת הראיות לכאורה העומדות לחובתו של המשיב, והאם הן יכולות להצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

4. למרבה הצער, אין זו הפעם הראשונה בה נדקר המתלונן. כתב האישום אינו מתאר זאת, אך חשוב לעמוד על הדברים, שכן הם משליכים על המשיב, ועל בחינת חומר הראיות באישום שלפניי.

ביום 24.10.14, במסגרת בילוי במועדון אחר בתל-אביב-יפו, התעורר סכסוך בין שתי קבוצות שבילו במקום. לפי כתב האישום המתוקן שהוגש בעקבותיו (ת"פ 22752-12-14)(להלן: **כתב האישום הקודם**) שלושה נאשמים (ובהם המשיב

בהליך שלפניו, היו מעורבים בתגרה אלימה עם קבוצה אחרת. במהלכה, נאשם מס' 2 (א.צ.) דקר את המתלונן, והאחרון פונה במצב אנוש לבית החולים. הנאשמים הודו במסגרת הסדר טיעון, ובית משפט זה (כבוד השופט ירון לוי) גזר על נאשם מס' 2 (שהורשע בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות) 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל;

המשיב הואשם במסגרת כתב האישום הקודם כנאשם מס' 3. הוא הורשע בעבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 379 בשילוב עם סעיף 382(א) לחוק). נגזרו עליו 99 ימי מאסר בפועל (שהיו בעצם תקופת מעצרו), ועוד ארבעה חודשי מאסר מותנים, למשך שלוש שנים, בתנאי שלא יעבור את העבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות אחרת.

הנה כי כן, המתלונן והמשיב נפגשו בעבר, והמשיב היה מעורב בתגרה במהלכה נדקר המתלונן.

5. מהן אפוא הראיות הקושרות את המשיב לכתב האישום נגדו?

א) הראשונה שבהן היא עדותו של המתלונן עצמו. המתלונן זיהה את המשיב כמי שדקר אותו. בהודעתו הראשונה (מיום 4.2.17) הוא זיהה את הדוקר כמי "**שהעיד בתיק שלי תיק דקירה משנת 2014**" (גיליון 1 ש.4). הוא העריך שהמשיב ביקש לנקום את שליחת חברו למאסר (גיליון 2 ש.4). הוא ידע לספר שהמשיב מתגורר בנתניה, וציין ששמו סלומון (גיליון 3 ש.6).

ב) בתחנת הדלק פעלה מצלמה שתעדה את אירוע הדקירה. המתלונן זיהה את המשיב כמי שדקר אותו גם במסגרת הצפייה בסרטון (הודעה מיום 5.2.17 (שעה 16:08) גיליון 3).

ג) עד נוסף - א' - העיד שזיהה את המשיב כמי שדקר את המתלונן (הודעה מיום 6.2.17 ש.44).

ד) המשיב נעצר בדירה בה התגורר, כשהוא פצוע וחבול בצווארו בראשו ובידיו (דוח פעולה מס' 2-001-0089 (מיום 4.2.17)). חבלות אלה צולמו. הן תואמות את גרסת המתלונן לפיה היכה את מי שתקף אותו בבקבוק בירה בראשו.

ה) המתלונן עצמו שמר על זכות השתיקה בחקירותיו. כידוע, שתיקת הנאשם מחזקת את הראיות לכאורה הקיימות נגדו בשלב המעצר (בש"פ 7216/05 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2008) בפסקה 4 להחלטת כב' השופט ג'ובראן); בש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2011) בפסקה 6 להחלטת כב' השופט עמית).

ו) המתלונן זיהה את המשיב במהלך העימות שנערך ביניהם (ביום 5.2.17). לעומת זאת המשיב הכחיש כי הוא מזהה את המתלונן. המתלונן ציין כי המשיב שלף סכין והחל לצעוד לעברו ולעבר חבריו. הוא זיהה אותו וקפץ לעברו עם בקבוק בירה "**קפצתי עליו על הראש וקיבלתי את הדקירה מסלומון**" (שם, בעמ' 2 ש.25). המשיב המשיך לשמור על זכות השתיקה. נתון זה מחזק את הזיהוי של המשיב על ידי המתלונן, וכאמור, שתיקת המתלונן, גם במהלך העימות, פועלת לחובתו בכל הנוגע לדיני המעצרים.

ז) יצוין כי הסכין עצמה, ששימשה לדקירה, לא נמצאה.

6. חומר ראיות זה קושר את המשיב לאירוע המיוחס לו, ומעמיד נגדו ראיות לכאורה כמצוות סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996).

עמוד 2

7. ב"כ המשיב הצביע במהלך הדיון בפני על כמה סוגיות ראייתיות הראויות לבחינה.

בכל הנוגע ליכולת הזיהוי של המתלונן, יש לציין את התנהלותו במסגרת כתב האישום הקודם. כזכור, כתוצאה מדקירתו אושפז המתלונן במצב אנוש, והיה מחוסר הכרה. כשהתעורר הוא ציין שמי שדקר אותו הוא ב' (ראו, למשל, הודעה מיום 11.11.14; ראו גם העימות מיום 26.11.14). הוא העיד אז "אני לא אשכח פרצוף של זה שדקר אותי הוא הביא לי דקירה בחזה וברגע שהסתובבתי הוא נתן לי עוד דקירה" (הודעה מיום 25.11.14, גיליון 1 ש.16). כשנשאל האם יתכן שהוא מתבלבל, השיב שהוא זוכר היטב את פני הדוקר (גיליון 2, ש.19). והנה התברר כי הדוקר היה דווקא אחר, וכך עלה במפורש מסרטון שהראו לו החוקרים (גיליון 3 ש.55). או אז שינה המתלונן את עדותו ואמר "ועכשיו אני מבחין שבחשוד שאני אמרתי שדקר אותי שמגיע מהכיוון השני והוא לא היה קשור לדקירה שלי".

הנה כי כן, ניתן להעלות ספק לגבי יכולות הזיהוי של המתלונן. אלא שכאן יש לזכור שלצד הזיהוי האמור, קיים גם הסרטון שצולם בתחנת הדלק; המשיב נפצע באופן המתאים לתיאור האירוע; והוא שומר על זכות השתיקה. על רקע זה, לא התרשמתי שיש בטענה האמורה של ב"כ המשיב כדי להפחית מעוצמת הראיות נגדו.

8. טענה כבדת משקל יותר שהעלה ב"כ המשיב, נוגעת לאופי האירוע, כפי שהוא עולה מהסרטון של תחנת הדלק.

עיון בסרטון מלמד כי נראה בו אדם בעל עור כהה, לבוש במעיל שחור אפרפר, ועליו נקודות. הוא נצמד תחילה למתקני התדלוק, ואחז בידו הימנית כלי מלבני שנראה כמו סכין (5:51:02); נראה כי הוא הבחין בקבוצת אנשים (שנמצאה מחוץ לטווח הצילום, אך לאחר מכן רצה לתחנה). הוא החל להתקדם לכיוונה בקצב הליכה רגיל (5:51:06); מאחוריו נראה עוד אדם צועד, ולאחר מכן הגיע עוד אחד; החשוד עמד בשלב מסוים והפסיק ללכת (5:51:10). ואז לפתע, נראית דמות רצה לעבר החשוד (5:51:11), ואירוע הדקירה של המתלונן, והכאת החשוד בבקבוק התרחשו מיד לאחר מכן (5:51:12). פלג גופם העליון של המעורבים לא נראה בצילום. כמו כן לא ניתן לאמוד את כמות החברים בשתי הקבוצות שהיו במקום. החשוד נמלט מהמקום, ועד מהרה נראית קבוצה גדולה של אנשים רצה לתחנה.

הנה כי כן, קיימת אפשרות כי הגורם שהצית את התגרה היה המתלונן עצמו. אכן, החשוד הנראה במצלמה אחז בחפץ שנראה כסכין. כוונותיו לפיכך לא היו תמימות, וככל שנראה שפניו היו לעימות. יחד עם זאת, קיימת אפשרות ממשית שהמתלונן הוא זה שתקף אותו ראשון. יש לציין כי במהלך החקירה, המשטרה חשדה במתלונן כמי שתקף תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ובמהלך העימות שנעשה בין הצדדים שניהם היו במעמד חשודים (ראו דו"ח ביצוע עימות מיום 5.2.17).

זאת ועוד; בחקירתו הראשונה (מיום 4.2.17) המתלונן נמנע מלהציג את התמונה המלאה, ואמר שהמשיב הוא זה שדקר אותו, ואז "בתגובה נתתי לו בקבוק בראש" (שם, ש.9-10). והוא אף לא מסר אמת כשאמר שהיה לבד בתחנת הדלק (שם, גיליון 2, ש.20). לאחר מכן, כשעומת עם חומר הראיות נגדו (חקירה מיום 5.2.17 שעה: 16:08) הוא נשאל והשיב "מחומר החקירה עולה כי אתה תקפת את סלומון ראשון. תגובתך? ת. כן. ראיתי אותו מק[ו]דם ויצאתי עליו. ש. עולה כי רצת אליו עם בקבוק ותקפת אותו במכה לראשו ורק אז דקר אותך. תגובתך? ת. לא. הוא דקר אותי לפני שהוא קיבל את הבקבוק בראש. בדיוק שנייה..". מכלול זה יכול לחזק את הגרסה לפיה דווקא המתלונן הוא שתקף ראשון את המשיב.

מצב דברים זה אינו שומט את הקרקע תחת התשתית הראייתית בעניינו של המשיב. זו עדיין חמורה מאוד. אלא שמכלול הראיות מציג קונטקסט רחב יותר, שלא נשקף מכתב האישום. לפנינו סכסוך בין שתי חבורות צעירים, המתגוררים

בערים שונות - זו מנתניה אליה משתייך המשיב וזו מבית שמש אליה משתייך המתלונן (ראו מזכר של המפקח טגניה (6.2.17)); סכסוך זה בא לידי ביטוי בשנת 2014 ובאירוע הדקירה הנוכחי. קיים בסיס ראייתי לכך שמי שהדליק את הניצוץ לאירוע האלים היה דווקא המתלונן. **נתון זה אינו מפחית, בשלב זה, מהאחריות של המשיב, שנראה שהגיע כדי להתעמת, אך הוא יוכל להשליך על הערכת מסוכנותו, ועל השאלה האם יש מקום לעצרו מאחורי סורג ובריח.**

9. ב"כ המשיב הוסיף והעלה טענות בעניין מהימנות עדי הראייה הנוספים לאירוע. הוא הצביע על כך שהמתלונן מסר בחקירתו את פרטי חבריו, על מנת שיוכלו למסור עדות בעניין, אך אלה לא היו מוכנים לשתף פעולה עם המשטרה. בסופו של דבר הגיעו שני עדים, אך הם לא ידעו להתמודד עם אופי האירוע כפי שנשקף מהסרטון. בנוסף הם לא העידו שהמתלונן אף הוא היכה את המשיב. יותר מכך, העד הנוסף א' ציין שהמתלונן לא תקף כלל את המשיב (הודעה מיום 6.2.17 ש.50). מכאן יכול להתקבל הרושם שעדים אלה, המבקשים להגן על המתלונן ולפגוע במשיב, אינם מהימנים במיוחד.

חייב אני לציין שמוצא אני ממש בטיעון זה של ב"כ המשיב. יחד עם זאת, עניין זה ייבחן בהליך העיקרי מן הסתם (בש"פ 7194/97 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 403, 405 (1997)); בנסיבות העניין קיימות, כאמור, ראיות נוספות העומדות לחובת המשיב, וזאת לצד שתיקתו.

10. סוף דבר, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב היכולות להצדיק, באופן עקרוני, את מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ז, 16 מרץ 2017, במעמד הצדדים.